

μου, δπερ σχεδόν κατέχεται υπὸ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς μου, καὶ διότι ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἐπίσης εὐκόλως φαίνεται τὸ ἀνώμαλον σχῆμα τοῦ σώματός μου. Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀνάστημα τοῦ διαβόλου διάσπασθαι τὸ προσώπον μου, οὐδέποτε ἡλπίσας διότι ἡ κεφαλή μου ἥθελε ληφθῆ ὡς πρωτότυπον τῆς ζωγράφου, ἥθελον νὰ ζωγραφισθῶ, ἀν-

τις ζωγράφος ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον αὐτό. Ἐν ἑλλείψει εἰκόνος μου, ὡς ἔγγιστα σοι περιγράφω πῶς εἶμαι πεπλασμένος.

«Εἶμαι ὑπερτριακοντούτης» ἔὰν φθάσω τὰ τεσσαράκοντα, θὰ προσθέσω περισσότερα δευτερεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ 18 ἑτῶν ἥδη υπὲισιν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ 18 ἑτῶν ἥδη υποφέρω. Τὸ ἀνάστημά μου εἶναι καλοκαμωμένον, ἀν καὶ μικρόν. Ἡ ασθένειά μου τὸ ἐσμικρινέ κατὰ ἕνα πόδα. Ἡ κεφαλή μου ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματός μου, εἶναι ὀλίγον μεγάλη, τὸ δὲ πρόσωπον ἀρκούντως παχὺ διὰ τὸ κάτισχνον σῶμά μου. «Ἐγὼ δὲ καὶ τρίχας τόσας, ὥστε δὲν μεταχειρίζομαι φενάκην· ἔχω καὶ μερικάς λευκάς. Ἡ δρασίς μου εἶναι καλή, καίτοι οἱ ὄφθαλμοί μου μεγάλοι. Τοὺς ἔχω γαλανοὺς, τὸν ἔνα δὲ μᾶλλον βερευθισμένον τοῦ ἀλλού, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς μου. Ἡ μύτη μου μεγαλούτσικη. Οἱ ὄδοντες ἀλλοτε ἥσαν ὡς τετράγωνοι μαργαρῖται, ἥδη ἔχουσι χρῶμα ξύλου. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος μοῦ ἔπεισαν εἰς καὶ ἡμίσυς καὶ δύο καὶ ἡμίσυς ἀπὸ τὸ ἀριστερόν, ἔχω δὲ καὶ δύο ὀλίγον βεβλαμμένους. Λί κνηματαί καὶ οἱ μηροί μου ἐσχημάτιζον ἀλλοτε ἀμφιλεῖται γωνίαν, κατόπιν ἐσχημάτισαν ὄρθην, ἥδη δὲ ὀξεῖαν. Οἱ μηροί μετὰ τοῦ σώματός μου, συγκρατίζουσιν ἑτέραν γωνίαν, ὥστε μετὰ τῆς ἐπιτοῦ στήθους μου κεφαλῆς μου, παριστῶ ἐν Z. Οἱ βραχίονές μου εἶναι συνεσταλμένοι ὡς καὶ οἱ πόδες μου, καὶ τὰ δάκτυλά μου ὡς οἱ βραχίονές μου. Εἶμαι τέλος πάντων μου ὡς οἱ βραχίονές μου. Εἶμαι τέλος πάντων ἐν μικρογράφημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Ίδού κατὰ προσέγγισιν πῶς εἶμαι πεπλασμένος· ἀλλ' ἀφοῦ ἐμβῆκα ἥδη εἰς τὴν ὄδον, θὰ εἴπω καὶ τινὰ περὶ τοῦ ἥθους μου.

Πάντοτε ἥμην ὀλίγον θυμώδης, ὀλίγον λαμπρός καὶ ὀλίγον ἀμελής. Τὸν ὑπηρέτην μου πρὸς στιγμὴν ἀποκαλῶ ἀνόητον, μετ' ὀλίγον δὲ κύριον. Οὐδένα μισθοῦ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐπινεύσῃ, ὥστε καὶ ἔγὼ νὰ μὴ μισθωμαι ἀπὸ κανένα. Εἶμαι στὰ καλά μου, ὅταν ἔχω χρήματα, θὰ ἥμην δὲ εἰς τὰ καλλίτερά μου, ἐάν

εἶχον ὑγείαν. Ἐν συναναστροφῇ εὐθυμῶ, καὶ ὅταν ὅμως εὑρίσκομαι μόνος δὲν δυσαρεστοῦμαι. Γιοφέρω μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς τὰ δειματά τοῦ σώματός μου. — Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται διότι τὸ προσώπον μου ἐμπικύνθη ὑπὲρ τὸ δέον καὶ πρέπει νὰ τελειώσω». (Oeuvres, 6. 313 Τόμ. 1ος 1720).

Ίδού ὅποιαν περὶ ἑαυτοῦ περιγραφὴν ὁ Σαιντ-Παβέν ἔγραψε.

«Εἶτε τυχαίως εἴτε καὶ πρὸς πεῖσμα, ἡ ἀδικος φύσις μ' ἐπλασε μικρὸν τὸ ἀνάστημα, βραχυτράχηλον καὶ προγάστορα· ἐν μέσῳ τῆς ἡλικεώς μου ὑψοῦται σωρὸς ὄστεων καὶ σαρκῶν ἀπολήγων εἰς ὅξην, ὡς κωδωνοστάσιον. Οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες μου λίαν μακροί, τὸ σύνολον δ' ὅλων τούτων μὲ παριστᾶ ὡς ἀνεμόρυπλον. —

(*Ἐπεται συγέχεια*)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

(*Συνέχεια. — "Ιδε φυλ. B."*)

— Τότε, θὰ περιμένω, εἴπε μετὰ χάριτος ἡ κ. Δαμβέρτου, ἡτὶς εὐχαριστεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ζητήματος στροφὴν, διὰ δύο λόγων· πρῶτον, διότι ἐμάνθανε τὴν στιγμὴν καθ' ἦν ἥδυνατο ἐπὶ τέλους νὰ φέρῃ δημοσίᾳ τὸν περιφανῆ τίτλον τῆς κομήστης δὲ Μονβερόν, καὶ δεύτερον, διότι κατέπνιξε, καθόσον τούλαχιστον ἐφρόνει συνομιλίαν ἐπίφοβον ὑπὸ τὰ λειψανα ἀλλης δημιλίας.

— Τὰ κατ' ἐμὲ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀδελαΐς, ωσεὶ βουλουμένη νὰ ἐπιθέσῃ τὴν κορωνίδα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἐφαίνετο λελυμένον ἥδη, τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ λάβω, τὸ δημολογῶ, μεγάλην εὐχαριστησιν, δταν ὑπάγω εἰς Βλαντιμονιατ, παρὰ τῷ κ. δὲ-Γραμβάλ. . . .

— Ίδού καὶ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὸν κ. δὲ-Γραμβάλ! ἐψιθύρισεν ἡ Ιουλία τεταρχόμενη.

— Θὰ λάβω, λέγω, μεγάλην εὐχαριστησιν, νὰ ἀκούσω ἀγγελόμενον πομπωδῶς εἰς τὰς αιούσας τοῦ ὑποκόμυτος τὸ ὄνομα: «Ἡ κυρία κόρμησα δὲ Μονβερόν!

Καίτοι ἡ ἀγανάκτησις ἢ μᾶλλον ὁ φόρος καθήμασσε τὰ σπλάχνα της, ἡ κ. Λαμβέρτου δὲν ἤδυντήθη ἐν τούτοις νὰ μὴ συνοδεύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς τὴν κομπορρήμοσύνην τῆς κόρης της διὰ τῶν ἑξῆς ἐκ φιλοδοξίας προερχομένων λεξεων. — Τῷ διντὶ, ὅπόσον ὥραια στιγμή!

— 'Ακολουθούμενον, ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησεν ἡ 'Αδελαΐς, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ταύτης ἐπιφωνήσεως: — καὶ ἡ κυρία Μαρκησία δὲ 'Ρουσάκ! "Ω! ὁ κ. Δὲ Γραμβάλ θὰ ἐκπλαγῇ μεγάλως.

— 'Εγώ μὲν, προσφιλής μου 'Αδελαΐς, διὰ δὲν εἶχες τίποτε πλέον νὰ εἴπης περὶ τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ.

— Μῆτερ μου, οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ προσθέσω.

'Η κ. Λαμβέρτου ἀνέπνευσε.

— Ναι, ἀλλ' ἔχω νὰ προσθέσω ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος. 'Η ἀναπνοὴ τῆς κ. Λαμβέρτου, μόλις ἐλευθερωθεῖσα, ἀνεστάλη, καὶ αὖθις

— 'Αφοῦ ἦδη ἡ τάξις ἐκάστου ἐγνώσθη, ἔχω νὰ προσθέσω διὰ δὲ Γραμβάλ ἔχει καὶ ἄλλο τι χαρακτηριστικόν, διὰρ εἰλησμονήσατε δεσποινίς, μεταξὺ ὅλων τῶν λαμπρῶν πλεονεκτημάτων, ἀτινα δικαίως τῷ ἐπεδαψιλεύσατε.

— Ποῖον; — Ὡ! εἴπατέ μοι. Ποῖον εἶναι αὐτὸς τὸ ἄλλο;

— 'Ο κ. δὲ Γραμβάλ εἶναι δεινὸς χαρτοπάίκτης.

— "Ω! ναι . . . δ ἀθλιος! εἴπε νοερῶς ἡ κ. Λαμβέρτου, δυσκασχετοῦσα διότι ἦκουε ἀναφερόμενον ἀκαταπαύστως τὸ ὄνομα τοῦ δὲ Γραμβάλ ἐν τῷ μέσῳ πάσης δριλίας.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κ. δὲ Γραμβάλ; ήρώτησεν δὲ Λαμβέρτος τὸν Γεράρδον.

— "Οχι, ἀλλ' εἶναι γνωστός. Οἱ πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Όμβούργου, ἐν ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων.

— "Εν ἥμισυ ἑκατομμύριον! ἐφώνησεν ἡ 'Αδελαΐς ἐκπεπληγμένη.

'Η κυρία Λαμβέρτου συνέθλισε διὰ τῶν δακτύλων της τὸ βινόμακτόν της καὶ κατέσχιζεν αὐτό.

— Ναι! ἐν ἥμισυ ἑκατομμύριον φράγκων ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος. Εἶναι γνωστὸν προσέτι διὰ τῶν παρελθόντος ἔτος ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρὰ τὸ παρελθόντος πεντήκοντα γιλιάδας.

φράγκων, καὶ ὅτι, ἀν δὲ βαρῶνος δὲ Παρνάρφῳ ἔλειπε διτις τῷ ἐδάνεισε τὸ ποσὸν τοῦτο, θὰ ἐτίναξε τὸν ἐγκέφαλόν του διὰ τοῦ πιστολίου.

— 'Η Ιουλία σχεδὸν ἡκούσθη ψιθυρίζουσα. «Θεέ μου! ὡ! Θεέ μου!»

— Εἶναι προσέτι γνωστὸν, ἐξηκολούθησεν δὲ Γεράρδος μετὰ σκληρότητος τόσῳ μᾶλλον ἀνηλεοῦς, καθ' ὃσον δὲν εἶχε οὔτε τὴν συναίσθησιν αὐτῆς, διτις ἐπώλησε δλα τὰ ἐν Βρετανίκη κτήματά του, δλας τὰς ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων μετοχάς του, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν πολυτελῆ πινακοθήκην του συνισταμένην ἐξ ἴταλικῶν πολυτίμων εἰκόνων τὰς ὁποίας οἱ πάντες ἐθαύμαζον εἰς τὸ ἐν Βλανημενίλ μέγαρον αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα, δπως ἀποτίση τὰς ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὁφειλάς του.

— Πάθος ὀλέθριον! θὰ τὸν φονεύσῃ! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν τρεμόντων γειλέων της ἡ Κυρία Λαμβέρτου,

— Δὲν διστάζω νὰ πιστεύσω ὃσα λέγετε περὶ τῆς εἰς τὸ χαρτοπαιγνιον μανίας τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ, δταν παραβάλλων τὰς φόμας ταύτας πρός τι συμβεβηκός . . .

— Ποῖον συμβεβηκός; » ἡρώτησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, μὴ δυναμένη νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐρεθισθεῖσαν περιέργειάν της.

— Θέλω σᾶς εἴπει μετ' ὀλίγον.

— Τὸ ὀλίγον τοῦτο θὰ ἔναι αἰών ὀλόκληρος, ἐσκέφθη ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— 'Αδιάφορον! εἴπεν ἡ 'Αδελαΐς, αὐδεῖς χορεύει ἐλαφρότερον τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ. Μαγεία εἶναι νὰ χορεύῃ τις μετ' αὐτοῦ.

— 'Ο Λαμβέρτος, ὁθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν Γεράρδον καὶ ἐδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν 'Αδελαΐδα λέγων:

— Φόνευσέ την λοιπόν! φόνευτέ την!

— "Αφες πρῶτον νὰ υսμφευθωμεν, διάτι τότε δυνατὸν νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς ποινῆς τῶν Νόμων. ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος.

— Εἰσθε ὅλοι τῷ διντὶ χαριέστατοι, ἀλλὰ λησμονεῖτε διτις ἡ δρα τῆς διὰ Φονταινεβλῶ ἀναγωρίσεώς μου πλησιάζει.

— 'Αγαπητέ μοι Λαμβέρτε, μόλις εἶναι ἐπτά ώραι . . .

— "Ε λοιπόν! θὰ ἀναγωρήσω ἀκριβῶς τὴν ὄγδοην διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῶν ἀ-ἐπανέλαβεν διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῶν δελφῶν Ζολιθέφ.

— "Ητις θὰ διαβῇ ἐντεῦθεν μετὰ πέντε τοῦ Σαμβερώ τριακοσίας πεντήκοντα γιλιάδας λεπτὰ, ἀπὸ τὴν ἀκραν τῆς ἀτραποῦ.

— Βεβαίως, προσφιλής μου 'Αδελαΐς, άλλα δὲν έγεματίσαμεν είστε . . . και μόλις έχομεν μίαν ώραν καιρόν. "Ας γεματίσωμεν λοπὸν αμέσως.

'Π. Λαμβέρτου έπλησσεν εἰς τινα πάσσαλον έστηριγμένον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, έσυρε κρηκόν τινα, διὰ δὲ τῆς ἔλξεως ταύτης ἐδονήθη τὸ σιδηροῦν ἐλατήριον κωδονίσκου. 'Τηρέτης τις ἐνεφανίσθη.

— Θὰ γεματίσωμεν ἐνταῦθα, τῷ εἶπε· μεταφέρετε τὴν τράπεζαν ἐδῶ.

— Θὰ ἔκτελεσθῶσιν αἱ διαταγαὶ τῆς κυρίας.

— "Εχει καλῶς" τότε ἐτοιμάσατε.

'Ο Λαμβέρτος ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀποχωροῦντα ὑπηρέτην.

— Λουδοβίκε;

— Κύριε;

— 'Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σου, φέρε μοι τὸ ἐπανοφώριόν μου, τὸν ὁδοιπορικόν μου πᾶλον και τὰ χειρόκτιά μου.

— Καὶ τὰ δύο πιστόλια, ἐπρόσθεσεν ὁ Γεράρδος, τὰ ὅποῖα εἶναι ἐπὶ τῆς ἐστίας. Πρόσεχε, διότι εἶναι γεμισμένα.

— Ο ὑπηρέτης ἀπεχώρησε.

— Νὰ λάθης μετὰ σοῦ τὰ πιστόλια ταῦτα, εἶπεν ὁ Γεράρδος τὸν Λαμβέρτον. 'Απὸ τοῦ μέρους εἰς δ' θὰ καταβῆς τῆς ἀμάξης, δπως ἀφιγθῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, πρέπει νὰ διελθῃς πτέρυγά τινα τοῦ δάσους, γῆτις δὲν εἶναι τόσον ἀσφαλής.

— Τότε μὴ φύγετε! μὴ φύγετε εἰμὶ αὖριον, ἀνέκραξεν ἡ 'Αδελαΐς. Δάσος δπερ δὲν εἶναι τόσον ἀσφαλές, δὲν εἶναι παντάπασι ἀσφαλές.

— Φίλετέ μοι, προσέθετο ἡ κυρία Λαμβέρτου, συνενῶ κ' ἔγώ τὰς παρακλήσεις μου μὲτας παρακλήσεις τῆς κόρης μου. 'Ἐκν ἡδύνασσο νὰ ἀναβάλῃς δι' αὔριον . . .

— 'Αδύνατον!

— Πάτερ μου . . .

— Καὶ ἵτο ἀνάγκη, Γεράρδε, νὰ ζητήσῃς τὰ πιστόλια, νὰ ἀναφέρῃς περὶ τοῦ δάσους! 'Η 'Αδελαΐς τὴν στιγμὴν ταύτην φαντάζεται διὲ αναγνωσκει εἰς τὴν θυμηρίδα τῶν Δικαστηρίων. «Χθὲς, ἔντιμος τις ἐργοστασιάρχης—νοὶ κινδυνεύοντες ἐργοστασιάρχαι εἶναι ἔντιμοι — ἐκ Φρομονέλλης, διέβανε δενδροστοιχίαν τινα τοῦ δάσους Φονταινεβλώ, δτε ναιφνης εἶδεν ἐξεργομένους ἐκ τινος συστάδος εἶπε:

υδένδρων δύο ἀνθρώπους ἀποτροπαίου φυσιγνωμίας . . .»

— 'Η 'Αδελαΐς, συγάψασα τὰς χεῖρας ἐφώνησε διὰ τόνου μεστοῦ ἀπελπισίας.

— ! Θεέ μου! Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἔχαθη!

— Τί ἔλεγον; Μωρά, εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεσις. 'Ιδου τὰ κατορθώματα σου, Γεράρδε. "Έλα 'Αδελαΐς, ἐνθαρρύνθητι. Δὲν θὰ μὲ φονεύσωσι, σοι τὸ ἐγγυῶμαι. Θέλεις νὰ σοὶ ὑπογράψω ἄλλο γραμμάτιον περὶ τούτου;

Δύο ὑπηρέται φέροντες πορτοκαλλόχρουν ἐνδυμασίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ περίφραγμα τῶν Αειρίων, φέροντες μαχρὰν τράπεζαν πολυτελῶς ἐστρωμένην, ἐφ' ἣς ἔκειντο κηρία ἀναμμένα, γερόμακτρα κεντητὰ, ἀργυρᾶ κομψώτατα σκεύη, ἐκλεκτὰ ἐδέσματα καὶ πλεῖστα παρακολουθήματα, μαρτυροῦντα τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν εὐπορίαν τῶν ἴδιοκτητῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς Φρομονέλλης. Πᾶς τις ἥνσει διὲ μετέφερον ἐν τῇ μικρᾷ των ἀποικίᾳ, ἐν τῇ εύμηχάνῳ αὐτῶν κυψέλῃ τὰς ἀριστοκρατικὰς συνηθείας τῆς παρισινῆς ζωῆς. 'Εκ τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τάξεως, ἐκ τῆς σοβαρότητος δι' ἣς αὕτη ἐτελεῖτο, ἐκ τῆς παραδειγματικῆς καθαριότητος τῶν ὑπηρετῶν, ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ διὲ εύρισκετο εἰς Παρισίους. Οἱ γνωρίζοντες τὸ πρότερον μὲν περιφανεῖς, ἀκολούθως δὲ μυστικοὶ παρελθόντων δύο συνεταίρων, θὰ γοθάνοντο αἰσθημα χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως βλέποντες, διὰ τῆς οἰκιακῆς ταύτης εἰκόνος, τὴν θέσιν ἢν οὗτοι εἶχον ἀνακτήσει διὰ τῆς ἔργασίας, τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς οἰκονομίας. Εἶχον ἀνυψώσει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν Εὐγένειαν αὐτῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτη θριαμβευτικῇ πάλη κατὰ τῶν προσκομιάτων νέας ὑπάρξεως καὶ εἶχον λαμπρόντες τὸν θυρεὸν τῶν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος ἥτις ἔχει καὶ αὕτη τοὺς ἀγῶνάς της, τοὺς κινδύνους της καὶ τὰς θανασίμους πληγάς της. "Αν ἵτο δυνατὸν νὰ ἰδωσιν αὐτοὺς οἱ προπάτορές των, ἀφοῦ ἥθελον πρὸς στιγμὴν τοὺς ἀτενίσεις σοβαρῶς, ἥθελον τοὺς τείνει τὴν χεῖρα, λέγοντες: «Ἔμπρός, τέκνα ἥμων, θάρρος! δ.τι πράττετε δὲν εἶναι ἀμεινον ἥμων ἀλλ' εἶναι καλόν!»

— 'Ο θαλαυππόλος τοῦ Λαμβέρτου Λουδοβίκος ἐπανῆλθε φέρων τὰ χειρόκτικα, τὸ ἐπανοφώριόν, τὸν ὁδοιπορικὸν πᾶλον τοῦ κυρίου του καὶ τὰ πιστόλια τοῦ Γεράρδου. Ήποκλιθεὶς δὲ

— Κυρίκ, τὰ πάντα ξετομά.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐφώνησε φαιδρῶς ὁ Λαμβέρτος· εἰς τὴν τράπεζαν! δὲν ἔχουμεν καὶ ρόν. Η ἀμαξί τῶν ἀδελφῶν Ζολτζέω δὲν περιμένει, τὸ γνωρίζετε.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἡ ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος προσφέρων τὸν βραχίονά του εἰς τὴν κυρίαν Λαμβέρτου, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της.

Η Ἀδελαΐς ἐστηρίγθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της.

Ἀποθέσας ἐπὶ τῆς χλόης τὸ ἐπανορθώματον, τὸν πῖλον, τὰ χειρόκτια καὶ τὰ πιστόλια, ὁ Θαλαμηπόλιος ἀπεγύρησε.

Ἐνῷ οἱ τέσσαρες συνδαιτυμόνες ἐγευμάτιζον, ὁ Λαμβέρτος προσφέρων ποτήριον οἴνου εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀποτεωόμενος πρὸς πάντας εἶπε:

— Τί φρονεῖτε διὰ τὸ μέγαρον τοῦ Βλανημαλί, περὶ τοῦ δποίου πρὸς ὄλιγον δυσκολούμεν, διὰ τὸ ὥραῖον ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ;

Τὴν φορὰν ταῦτην, ἀγωνιῶσα καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένη ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπε καθ' ἐκυτήν:

— Καὶ πάλιν ἐκεῖνος! καὶ πάλιν ὁ Κ. δὲ Γραμβάλ!

Καὶ ὄλιγον δεῖν νὰ ἀφίσῃ νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν της τὸ ποτήριον διπερ ὁ σύζυγός της τῇ προσέφερε.

(Ἐπειταὶ συνέχεια).

Η ΘΗΡΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ.

Ο Ιπποπόταμος, τὸ δυσμορφότερον πάντων τῶν θηρίων, πλεονάζει ἴδιας καθ' ὄλην τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν καὶ ζητεῖ πάντοτε πρὸς κατοικίαν του τὰ εὐφορώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς. Οσαν τὸ θηρίον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὅψης ἀνεπιτήδειον, τοσοῦτον ἀξιοθαυμάστιος δύναται νὰ νήχεται καὶ νὰ βυθίζεται καὶ, τὸ περιεργότερον, νὰ βαδίζῃ ἐπὶ ὥρας εἰς τὸν πυθμένα τῶν ποταμῶν ὡς νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ξηράν.

Ο Ιπποπόταμος ἔχει ἐπιβλαβῆ τινα ἴδια- τροπίαν, δηλαδὴ ὅπόταν θὰ εξέλθῃ τῶν ὑδά- των πορεύεται ἀμέσως πρὸς τοὺς καλλιεργημέ-

νους ἀγροὺς καὶ καταστρέφει διὰ τῶν ποδῶν τὰ σπαρτά· ἀλλ' οἱ κάτοικοι δὲν δύνανται νὰ τὸν καταδιώξουσιν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὡς μὴ ἔχοντες πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα.

Η Θηρά τῶν Ιπποποτάμων εἶναι λίγη ἐπίφοβος καὶ ἐπικίνδυνος συνάμικ, διότι μόλις παρατηρήσει τὸ θηρίον τὸν θηρευτὴν μέλλοντα νὰ τοξεύσῃ ὄρυξ κατ' αὐτοῦ καὶ ἡ τὸν κατασυντίθει μὲ τοὺς πόδας του ἢ τὸν φονεύει σφίγγων τὸν λαιμὸν του ὅπλα τοῦ εὔρεως στόματός του.

Ἐν τούτοις πάντοτε ἐπιχειροῦσιν νὰ ἐξέλθωσι θηρευταί πρὸς θηράν τῶν Ιπποποτάμων.

Τὰ ὅπλα δι; Ὡν συντίθωσι φανεύουσι τὰ θηρία ταῦτα εἶναι:

1) Η ἄρπη (εἶδος δρεπάνης), ἣτις εἶναι ὄμοια μὲ τὴν ἄρπην ἣν μεταχειρίζονται κατὰ τῶν κροκοδείλων μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τῶν κροκοδείλων ἔχει τὴν αἰχμὴν ὀξυτέραν.

2) Η ἀγκυρίς, ἣτις εὑρίσκεται ἐξ δακτύλους κάτωθεν τῆς αἰχμῆς τῆς ἄρπης.

3) Η λόγχη καὶ

4) Σχοινίον πολλὰ ἰσχυρόν.

Διαθέτουσι δὲ πάντα ταῦτα ὡς ἔξης:

Εἰς μὲ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοινίου δένουσι τὴν ἄρπην ὄλιγον κάτωθεν τῆς ἀγκυρίδος, εἰς δὲ τὸ ἔτερον ἄκρον κώδωνα κατασκευαζόμενον ἐξ ἐλαφροῦ ξύλου, ὅπως διεκνύει εἰς τὸν θηρευτὴν τὴν διεύθυνσιν τοῦ θηρίου ἐντὸς τῶν ὑδάτων μετὰ τὴν προσθολὴν. Ο θηρευτὴς λαμβάνει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν ἄρπην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἔτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου καὶ τὸν κώδωνα ἐπὶ δὲ τῶν πλευρῶν του κρεμᾶ τὴν λόγχην. Οὕτως ὅπλισμένος βαδίζει πρὸς αναζήτησιν τοῦ θηρίου, τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τοὺς ὄγρούς ἢ εἰς τὰς νήσους ὅταν κοιμάται, τὴν δὲ νύκτα ἐνεδρεύει πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἵως ὅτου ὁ

Ιπποπόταμος ἐξέλθει, κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν εἰωθός, καὶ ἀρχίσει τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων γαιῶν. Αρχαὶ οἱ θηρευτὴς παρατηρήσει τὸν Ιπποπόταμον ἐξεργόμενον τῶν ὑδάτων πλησιάζει πρὸς αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ἔξι ἢ ἑπτὰ βημάτων καὶ βίπτει ποιῶν τὴν λόγχην· καὶ ὅταν ἴδῃ διε τούπημα δὲν ἐπέτυγχε καιρίως, βίπτει καὶ τὴν ἄρπην μετὰ μεγάλης ὄμως δυνάμεως, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ ἡ ἀγκυρίς. Μετὰ ταῦτα ὁ θηρευτὴς βίπτεται γχειστι καὶ προσπαθεῖ παντοῖαις δυνάμεσι νὰ κοστήσῃ τὴν ὄρμὴν τοῦ θηρίου, ἀλλὰ τοῦτο τῶν πορεύεται ἀμέσως πρὸς τοὺς καλλιεργημέ-